

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE PREZESA PIERWSZEJ IZBY SĄDU

z dnia 16 marca 2016 r.*

Interwencja — Interes prawny w rozstrzygnięciu sprawy — Stowarzyszenie przedstawicielskie, którego celem jest ochrona interesów jego członków — Publikacja w sieci internetowej wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta — Nadużycie proceduralne

W sprawie T-561/14

Europejska inicjatywa obywatelska „One of Us” oraz pozostali skarżący, których nazwiska znajdują się w załączniku, reprezentowani przez adwokata C. de La Hougue,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez J. Laitenbergera i H. Krämera, a następnie przez H. Krämera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Parlament Europejski, reprezentowany przez E. Waldherr i U. Rössleina, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Radę Unii Europejskiej, reprezentowaną przez K. Michoel i E. Rebastiego, działających w charakterze pełnomocników,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji COM(2014) 355 final z dnia 28 maja 2014 r., w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „One of Us”,

PREZES PIERWSZEJ IZBY SĄDU

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

Stan faktyczny i przebieg postępowania

- 1 W dniu 25 lipca 2014 r. skarżący, Europejska inicjatywa obywatelska „Jeden z nas” i pozostali skarżący, których nazwiska znajdują się w załączniku, wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności, tytułem głównym, komunikatu Komisji COM(2014) 355 final z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „One of Us” (zwanego dalej „zaskarżonym komunikatem”) oraz, tytułem ewentualnym, art. 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. L 65, s. 1).
- 2 Zgodnie z art. 24 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. streszczenie skargi wszczynającej postępowanie zostało ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 17 listopada 2014 r. (Dz.U. C409, s. 45).
- 3 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 6 i 9 lutego 2015 r. Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej, wskazane wraz z Komisją Europejską jako strona pozwana w skardze wszczynającej postępowanie, podniosły zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 2 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.
- 4 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w tych samych dniach Parlament i Rada wniosły o dopuszczenie ich do sprawy w charakterze interwenientów popierających żądania Komisji w razie uznania skargi w odniesieniu do nich za niedopuszczalną.
- 5 Wnioski, o których mowa w pkt 4 powyżej, zostały doręczone skarżącym, Komisji i Radzie, jeśli chodzi o wniosek Rady, oraz Radzie, jeśli chodzi o wniosek Parlamentu, zgodnie z art. 116 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.
- 6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 marca 2015 r. International Planned Parenthood Federation (zwana dalej „IPPF”) wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji, Parlamentu i Rady.
- 7 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 kwietnia 2015 r. Marie Stopes International (zwana dalej „MSI”) wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji, Parlamentu i Rady.
- 8 Wnioski, o których mowa w pkt 6 i 7 powyżej, zostały doręczone skarżącym, Komisji, Parlamentowi i Radzie, zgodnie z art. 116 § 1 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.
- 9 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 27 maja i 2 lipca 2015 r. skarżący podnieśli zastrzeżenia wobec wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, odpowiednio, MSI i IPPF.
- 10 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 8 maja i 12 czerwca 2015 r. Komisja powiadomiła, że nie ma uwag do wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, odpowiednio, MSI i IPPF.
- 11 Parlament i Rada nie zgłosiły uwag do wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, o których mowa w pkt 6 i 7 powyżej.
- 12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 maja 2015 r. MSI i IPPF powiadomiły Sąd, że skarżący opublikowali w witrynie internetowej wniosek MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, opatrując tę publikację negatywnymi komentarzami na temat tej organizacji. Obie

wnoszące o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta wystąpiły do Sądu, w szczególności, aby posłużył się środkami, którymi dysponuje, w tym obciążeniem kosztami postępowania, w celu zapobieżenia podobnym nadużyciom proceduralnym ze strony skarżących w przyszłości.

- 13 W ramach środka organizacji postępowania zastosowanego na podstawie art. 89 § 3 lit. a) regulaminu postępowania przed Sądem skarżący zostali wezwani do przedłożenia uwag na temat powyższych stwierdzeń obu wnoszących o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, co uczynili oni pismem złożonym w dniu 31 sierpnia 2015 r., w terminie wyznaczonym przez Sąd.
- 14 W ramach nowego środka organizacji postępowania zastosowanego na podstawie art. 89 § 3 lit. a) regulaminu postępowania oraz ponieważ okazało się, że wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożone przez MSI i IPPF zostały opublikowane w witrynie internetowej, o której mowa w pkt 12 powyżej, skarżący zostali wezwani do wskazania, czy dostarczyli owej witrynie wspomniane wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, a jeżeli tego nie zrobili – do wyjaśnienia, w jaki sposób ich zdaniem owe dokumenty mogły znaleźć się w posiadaniu wspomnianej witryny internetowej. Skarżący odpowiedzieli pismem złożonym w dniu 17 listopada 2015 r., w terminie wyznaczonym przez Sąd.
- 15 Postanowieniem z dnia 26 listopada 2015 r. pierwsza izba Sądu oddaliła skargę jako niedopuszczalną w zakresie, w jakim była ona skierowana przeciwko art. 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 211/2011, w wyniku czego Parlament i Rada nie mogli już być uważane za stronę pozwaną w sprawie.
- 16 Decyzją z dnia 30 listopada 2015 r. prezes pierwszej izby Sądu uwzględnił wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożone przez Parlament i Radę, wskazując, że przysługują im prawa przewidziane w art. 116 § 6 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.
- 17 W ramach nowego środka organizacji postępowania zastosowanego na podstawie art. 89 § 3 lit. a) regulaminu postępowania, po pierwsze Komisja i po drugie MSI oraz IPPF przedstawiły swoje uwagi, odpowiednio w dniach 4 grudnia i 11 grudnia 2015 r., odnośnie do odpowiedzi skarżących zawartej w piśmie z dnia 17 listopada 2015 r. (zob. pkt 14 powyżej).

Co do prawa

- 18 Na mocy art. 40 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, każda osoba mogąca uzasadnić interes w rozstrzygnięciu sprawy innej niż sprawa między państwami członkowskimi, między instytucjami Unii Europejskiej lub między państwami członkowskimi a instytucjami Unii może interweniować w owej sprawie.
- 19 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem pojęcie interesu w rozstrzygnięciu sprawy w rozumieniu wspomnianego przepisu należy określić na podstawie samego przedmiotu sprawy i rozumieć je jako bezpośredni i faktyczny interes w rozstrzygnięciu co do samych żądań, a nie jako interes w odniesieniu do podniesionych zarzutów. Zatem przez „rozstrzygnięcie” sprawy należy rozumieć orzeczenie kończące postępowanie w sprawie wydane przez sąd, przed którym toczy się spór, i to w taki sposób, w jaki byłoby ono ujęte w sentencji wyroku. Należy w szczególności zbadać, czy zaskarżony akt dotyczy interwenienta bezpośrednio i czy jego interes w rozstrzygnięciu sprawy jest pewny (zob. postanowienie z dnia 25 lutego 2003 r., BASF/Komisja, T-15/02, EU:T:2003:38, pkt 26 i przytoczone orzecznictwo).

W przedmiocie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożonego przez IPPF

- 20 Z akt sprawy wynika, że IPPF jest federacją utworzoną na podstawie prawa Zjednoczonego Królestwa przez International Planned Parenthood Federation Act z 1977 r. (ustawę o międzynarodowej federacji dla planowania rodziny). Jak wynika z art. 4 International Planned Parenthood Federation Act, jej celem jest po pierwsze promowanie edukacji ludności na świecie w dziedzinie planowania rodziny i odpowiedzialnego rodzicielstwa, po drugie zachowanie i ochrona zdrowia, zarówno psychicznego jak i fizycznego, rodziców, dzieci i młodzieży poprzez promowanie i wspieranie usług skutecznego planowania rodziny, po trzecie edukacja ludzi na temat problemów demograficznych ich własnej społeczności i całego świata oraz, po czwarte, stymulacja odpowiednich badań we wszystkich aspektach ludzkiej płodności i jej regulacja oraz upowszechnianie wyników tych badań.
- 21 IPPF wskazała, co nie zostało zakwestionowane, że w jej skład wchodzi 152 organizacje krajowe będące jej członkami, zwane „stowarzyszeniami członkowskimi”, z których każda prowadzi działalność w określonym kraju, w całych regionach, a także na szczeblu międzynarodowym. Wykaz tych członków został załączony do wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu.
- 22 Ponadto IPPF stwierdziła, co nie zostało zakwestionowane, że za pośrednictwem 65 000 punktów obsługi jej stowarzyszenia członkowskie świadczą usługi w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, obejmujące planowanie rodziny, przerwanie ciąży, a także leczenie i profilaktykę chorób przenoszonych drogą płciową oraz opiekę. IPPF wyjaśniła, że broni zdrowia i praw dla wszystkich w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego. Wraz ze swoimi członkami zachęca rządy i innych kluczowych decydentów, na szczeblu krajowym, regionalnym i światowym, do promowania zdrowia i praw seksualnych i reprodukcyjnych, do przyjęcia polityk i praw zgodnych z jej celami oraz do finansowania programów i świadczenia tego rodzaju usług.
- 23 IPPF podnosi, że jej wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta powinien zostać uwzględniony, ponieważ jest ona stowarzyszeniem przedstawicielskim, którego cel polega na ochronie jego członków w sprawach takich jak niniejsza, w których zostały podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu mogące mieć wpływ na interesy tych członków.
- 24 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do sprawy w charakterze interwenienta zostają dopuszczone stowarzyszenia przedstawicielskie, których celem jest ochrona ich członków w sprawach, w których zostały podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu mogące mieć wpływ na interesy tych członków [postanowienia: z dnia 17 czerwca 1997 r., National Power i PowerGen/Komisja, C-151/97 P(I) i C-157/97 P(I), EU:C:1997:307, pkt 66; z dnia 28 września 1998 r., Pharos/Komisja, C-151/98 P, EU:C:1998:440, pkt 6; z dnia 26 lipca 2004 r., Microsoft/Komisja, T-201/04 R, EU:T:2004:246, pkt 37]. W szczególności, stowarzyszenie może zostać dopuszczone do sprawy w charakterze interwenienta, jeżeli reprezentuje znaczną liczbę przedsiębiorstw aktywnych w danym sektorze, jeżeli jego cel obejmuje ochronę interesów jego członków, jeżeli w sprawie mogą zostać podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu wpływające na funkcjonowanie danego sektora i wobec tego jeżeli wyrok, który zostanie wydany, może w istotnym stopniu wpłynąć na interesy jego członków (postanowienia: z dnia 8 grudnia 1993 r., Kruidvat/Komisja, T-87/92, EU:T:1993:113, pkt 14; z dnia 28 maja 2004 r., Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals/Komisja, T-253/03, EU:T:2004:164, pkt 18; z dnia 18 października 2012 r., ClientEarth i International Chemical Secretariat/ECHA, T-245/11, EU:T:2012:557, pkt 12).
- 25 Trybunał wyjaśnił, że przyjęcie szerokiej wykładni uprawnienia do przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta wobec stowarzyszeń ma na celu umożliwienie lepszej oceny kontekstu sprawy, przy jednoczesnym uniknięciu zwiększenia się liczby indywidualnych interwencji, co zagrażałoby efektywności postępowania i jego sprawnemu przebiegowi (postanowienia: ww. w pkt 24 National Power i PowerGen/Komisja, EU:C:1997:307, pkt 66; ww. w pkt 24 ClientEarth i International Chemical Secretariat/ECHA, EU:T:2012:557, pkt 13).

- 26 W niniejszym przypadku należy najpierw zbadać, czy w sprawie mogą zostać podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu wpływające na dany sektor w taki sposób, że wyrok, który zostanie wydany, może w istotnym stopniu wpłynąć na interesy członków IPPF.
- 27 W tym względzie IPPF podnosi, że jeden z głównych celów inicjatywy obywatelskiej, której dotyczy niniejsza sprawa, polega na uniemożliwieniu finansowania przez Unię przerwania ciąży i organizacji, które do niego zachęcają lub je promują zarówno wewnątrz Unii, jak i poza jej granicami. Miałoby to wpływ na działania IPPF, która nie ogranicza się do świadczenia, za pośrednictwem swoich stowarzyszeń członkowskich, usług przerwania ciąży, lecz działa również na rzecz zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, a także na rzecz prawa każdej kobiety do wyboru bezpiecznych usług przerwania ciąży i dostępu do nich. Wobec tego inicjatywa obywatelska, której dotyczy niniejsza sprawa, podnosi kwestię o zasadniczym znaczeniu mogącą mieć wpływ na IPPF i jej członków.
- 28 IPPF wyjaśnia, że ma interes w rozstrzygnięciu sprawy z trzech niżej wskazanych powodów.
- 29 Po pierwsze, jeżeli Sąd potwierdzi zgodność z prawem zaskarżonego komunikatu, będzie to miało bezpośredni wpływ na interesy finansowe IPPF, ponieważ wspomniany komunikat prawnie gwarantuje, że jej działalność nie zostanie objęta całkowitym zakazem finansowania przez Unię. Natomiast gdyby skarga została uwzględniona i Komisja zostałaby wezwana do ponownego rozważenia stanowiska wyrażonego w zaskarżonym komunikacie, IPPF groziłaby utrata znaczących źródeł finansowania. Nawet gdyby stwierdzenie nieważności zaskarżonego komunikatu nie spowodowało natychmiastowego zmniejszenia finansowania IPPF i jej członków, takie stwierdzenia nieważności miałoby niewątpliwie bezpośredni wpływ na ich interesy z powodu wznowienia dyskusji na temat możliwego przyszłego ich finansowania przez Unię. Ponadto, gdyby skarga została uwzględniona, IPPF i jej członkowie byliby zmuszeni ponownie bronić swojej misji i uzasadniać swoją pracę, ponosząc znaczne koszty.
- 30 Po drugie IPPF podnosi, że pismo wszczynające postępowanie i załączniki do niego zawierają nieprawdziwe informacje o jej działalności. Gdyby informacje te zostały powtórzone w wyroku kończącym postępowanie w sprawie, jej dobre imię mogłoby zostać naruszone, co mogłoby niekorzystnie wpłynąć na jej zdolność do pozyskiwania funduszy. IPPF uważa, że wobec tego ma interes w podjęciu interwencji w celu sprostowania tych informacji i obrony swojego dobrego imienia.
- 31 Po trzecie IPPF uważa, że w niniejszej sprawie podniesione zostają istotne kwestie o zasadniczym znaczeniu związane z polityką Unii w dziedzinie wolności reprodukcyjnej. Interwencja IPPF w imieniu jej członków ułatwiłaby ocenę sprawy w jej ogólnym kontekście. Jako organizacja popierająca stanowisko różniące się od stanowiska skarżących w odniesieniu do prawa do wolności reprodukcyjnej, w tym prawa do wyboru bezpiecznych usług przerwania ciąży i dostępu do nich, IPPF jest zdania, że ma bezpośredni interes w podważeniu argumentów skarżących.
- 32 Skarżący sprzeciwili się wnioskowi IPPF o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, wskazując w szczególności, że jej interes w rozstrzygnięciu sprawy, o ile istnieje, jest zbyt pośredni i niepewny.
- 33 W tym względzie należy przede wszystkim wskazać, że inicjatywa obywatelska, której dotyczy niniejsza sprawa, ma w istocie na celu zaprzestanie przez Unię finansowania działań, „które obejmują niszczenie ludzkich embrionów, w szczególności w obszarach badań, pomocy na rzecz rozwoju i zdrowia publicznego”. W tym względzie organizatorzy wspomnianej inicjatywy załączyli do wniosku o jej rejestrację trzy propozycje zmian aktów prawnych. Z powyższego wynika bezspornie, że cel inicjatywy obywatelskiej, której dotyczy niniejsza sprawa, pozostaje w sprzeczności z działalnością IPPF i jej członków, w zakresie, w jakim świadczą oni usługi przerwania ciąży i promują planowanie rodziny oraz prawa seksualne i reprodukcyjne.

- 34 Następnie należy przypomnieć, że skarga w niniejszej sprawie ma na celu stwierdzenia nieważności zaskarżonego komunikatu wydanego na podstawie art. 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 211/2011, w którym Komisja stwierdziła, że nie ma potrzeby przedłożenia prawodawcy Unii wniosku dotyczącego zmian aktów prawnych zaproponowanych przez inicjatywę obywatelską, której dotyczy niniejsza sprawa.
- 35 Artykuł 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 211/2011 przewiduje bowiem, że Komisja, po otrzymaniu inicjatywy obywatelskiej, w przypadku której zostały dopełnione wszystkie stosowne procedury i warunki określone w owym rozporządzeniu:
- „w ciągu trzech miesięcy wydaje komunikat zawierający [jej] prawne i polityczne wnioski [...] dotyczące tej inicjatywy obywatelskiej, informacje na temat ewentualnych działań, jakie zamierza podjąć, oraz uzasadnienie podjęcia lub niepodjęcia tych działań”.
- 36 Treść art. 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 211/2011 należy rozumieć w świetle motywu 1 tego rozporządzenia, który wyjaśnia, że:
- „Procedura [inicjatywy obywatelskiej] daje obywatelom możliwość bezpośredniego zwrócenia się do Komisji o przedłożenie wniosku dotyczącego unijnego aktu prawnego w celu wprowadzenia w życie traktatów, podobną do prawa przyznanego Parlamentowi Europejskiemu na mocy art. 255 (TFUE) oraz Radzie na mocy art. 241 TFUE”.
- 37 Jak z tego wynika, uwzględnienie lub odrzucenie skargi przez Sąd może jedynie w sposób pośredni i niepewny wpłynąć na interesy IPPF i jej członków dotyczące finansowania ich działalności przez Unię, ponieważ w zaskarżonym komunikacie Komisja poprzestaje jedynie na odmowie przedłożenia prawodawcy Unii wniosku dotyczącego aktu prawnego zawierającego zmiany zaproponowane przez inicjatywę obywatelską, której dotyczy niniejsza sprawa.
- 38 Wobec tego nawet przy założeniu, że skarga zostanie uwzględniona, okoliczność ta mogłaby spowodować, w przypadku najmniej korzystnym dla IPPF i jej członków, jedynie przedłożenie prawodawcy Unii przez Komisję wniosku dotyczącego aktu prawnego zawierającego powyższe zmiany. Ów wniosek dotyczący aktu prawnego stanowiłby jednak wyłącznie pewien etap w szeregu przyszłych aktów i zdarzeń, których wynikiem byłoby przyjęcie unijnego aktu prawnego zakazującego finansowania działań „które obejmują niszczenie ludzkich embrionów” (zob. podobnie i analogicznie postanowienie z dnia 18 maja 2015 r., Izsák i Dabis/Komisja, T-529/13, EU:T:2015:325, pkt 29).
- 39 Podobnie, wbrew temu, co podniosła IPPF, ewentualne potwierdzenia przez Sąd zgodności z prawem zaskarżonego komunikatu w żaden sposób nie gwarantuje prawnie IPPF i jej członkom, że ich działalność nie będzie przedmiotem zakazu finansowania przez Unię, ponieważ z taką inicjatywą prawodawczą wystąpić może zarówno Parlament na podstawie art. 225 TFUE, jak i Rada na podstawie art. 241 TFUE.
- 40 Należy ponadto stwierdzić, że IPPF sama przyznaje, iż ewentualne stwierdzenie przez Sąd nieważności zaskarżonego komunikatu nie miałoby natychmiastowego wpływu na finansowanie jej i jej członków (zob. pkt 29 powyżej). Przywołana okoliczność, iż owo stwierdzenie nieważności miałoby bezpośredni skutek dla interesów IPPF i jej członków z powodu wznowienia dyskusji na temat możliwego przyszłego ich finansowania przez Unię i ponieważ będą oni musieli znów bronić swojej misji i swojej pracy w ramach tej dyskusji, nie może zostać uwzględniona, ponieważ nie dowodzi ona bezpośredniego i faktycznego wpływu na IPPF i jej członków w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 19 powyżej.

- 41 Należy ponadto odrzucić twierdzenie IPPF, jakoby jej interwencję uzasadniał jej interes dotyczący sprostowania zawartych w akt sprawy informacji naruszających jej dobre imię (zob. pkt 30 powyżej), ponieważ interes ten nie dotyczy przedmiotu i rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 19 powyżej. Przywołanie wspomnianego interesu nie ma zatem znaczenia dla oceny interesu IPPF w przystąpieniu do sprawy w charakterze interwenienta.
- 42 Należy wreszcie wskazać, że w niniejszej sprawie podnoszone są w istocie po pierwsze kwestie dotyczące zaskarżalności zaskarżonego komunikatu w rozumieniu art. 263 TFUE, a po drugie, jak wynika z zarzutów podniesionych na poparcie żądania stwierdzenia nieważności, kwestie dotyczące charakteru i treści obowiązków Komisji w ramach art. 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 211/2011. Jak z tego wynika, „środek ciężkości” niniejszej sprawy nie dotyczy kwestii związanych z polityką Unii w dziedzinie wolności reprodukcyjnej, a wobec tego interwencja IPPF jako stowarzyszenia świadczącego, za pośrednictwem swoich członków, usługi w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz promującego prawo do wolności reprodukcyjnej nie przyczynia się do lepszej oceny przez Sąd okoliczności sprawy w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 25 powyżej.
- 43 W świetle powyższych wyjaśnień należy stwierdzić, że niezależnie od tego, czy IPPF jest stowarzyszeniem przedstawicielskim i czy jej cel obejmuje ochronę interesów jej członków, wyrok, który zostanie wydany, nie może w istotnym stopniu wpłynąć na interesy w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 25 powyżej. Wniosek IPPF o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta należy wobec tego oddalić.

W przedmiocie wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta złożonego przez MSI

- 44 Według twierdzeń MSI jest ona fundacją ustanowioną zgodnie z prawem Anglii i Walii, która świadczy usługi w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym pełen zakres metod antykoncepcyjnych i dostęp do bezpiecznych usług dotyczących przerwania ciąży i okresu po przerwaniu ciąży, za pośrednictwem swoich biur i stałych partnerów w 37 państwach na świecie. Jak wynika z jej statutu, zadaniem MSI jest w szczególności nie tylko świadczenie powyższych usług, lecz również zmniejszenie śmiertelności matek, zapobieganie ubóstwu i stresowi wynikającym z nieplanowanego poczęcia i prowadzenie oraz promowanie badań dotyczących wyżej wymienionych usług zdrowotnych.
- 45 Na poparcie swojego wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta MSI podnosi dokładnie te same argumenty, które podnosi IPPF w celu uzasadnienia swojego interesu w rozstrzygnięciu sprawy (zob. pkt 27–31 powyżej). Ściślej rzecz ujmując, podnosi ona, po pierwsze, że potwierdzenie przez Sąd zgodności z prawem zaskarżonego komunikatu miałyby bezpośredni wpływ na jej interesy finansowe, po drugie, że ma ona interes w przystąpieniu do sprawy w charakterze interwenienta w celu sprostowania zawartych w aktach sprawy nieprawdziwych informacji dotyczących jej działalności i w celu obrony swojego dobrego imienia, a po trzecie, że jej interwencja ułatwiłaby ocenę sprawy przez Sąd w jej ogólnym kontekście. Z powodów przedstawionych w pkt 33–42 powyżej należy stwierdzić, że argumenty te nie dowodzą istnienia bezpośredniego, pewnego i faktycznego interesu w rozstrzygnięciu sprawy w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 19 powyżej. Wniosek MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta należy wobec tego oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 46 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 144 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednak zgodnie z art. 135 § 2 regulaminu postępowania Sąd może obciążyć stronę, nawet wygrywającą sprawę, częścią lub całością kosztów, jeżeli jest to uzasadnione jej postępowaniem.
- 47 W niniejszym przypadku IPPF i MSI w swoich uwagach przedstawionych w dniu 11 grudnia 2015 r. (zob. pkt 17 powyżej) zażądały, aby skarżący zostali obciążeni poniesionymi przez nie kosztami związanymi z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta lub przynajmniej kosztami poniesionymi przez nie z powodu udostępnienia wspomnianych wniosków w sieci internetowej. IPPF i MSI uzasadniły swoje żądania dotyczące alokacji kosztów, podnosząc, że za wyżej wspomniane udostępnienie odpowiedzialni są skarżący, którzy w ten tym samym popełnili nadużycie proceduralne.
- 48 Skarżący zaprzeczają, jakoby działali w sposób niezgodny z prawem, ale nie przedstawili żądań dotyczących kosztów. Komisja również nie przedstawiła takich żądań.
- 49 Należy przypomnieć, że zgodnie z zasadami postępowania ze sprawami wniesionymi do Sądu stronom przysługuje ochrona przed czynieniem z pism procesowych niewłaściwego użytku (wyrok z dnia 17 czerwca 1998 r., Svenska Journalistförbundet/Rada, T-174/95, Rec, EU:T:1998:127, pkt 135). I tak, zgodnie z art. 5 ust. 8 instrukcji dla sekretarza Sądu, które miały zastosowanie w dniu opublikowania w witrynie internetowej, o którym mowa w pkt 12 powyżej, wniosków IPPF i MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, Akta sprawy ani dokumenty procesowe nie są udostępniane podmiotom trzecim, czy to prywatnym, czy publicznym, bez wyraźnej zgody prezesa Sądu lub – jeżeli sprawa jest jeszcze w toku – przewodniczącego składu orzekającego w tej sprawie, udzielanej po wysłuchaniu stron, przy czym zgoda może być udzielona wyłącznie na podstawie wniosku złożonego na piśmie, szczegółowo uzasadniającego istnienie interesu prawnego w dostępie do akt.
- 50 Przepis ten odzwierciedla istotny aspekt ogólnej zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości, zgodnie z którą strony mają prawo do obrony swoich interesów niezależnie od wszelkich wpływów zewnętrznych, w szczególności ze strony społeczeństwa (ww. w pkt 49 wyrok Svenska Journalistförbundet/Rada, EU:T:1998:127, pkt 136). Z powyższego wynika, że strona, której udzielono dostępu do akt postępowania innych stron, może wykorzystać to prawo tylko w celu obrony własnych interesów, z wyłączeniem każdego innego celu, takiego jak wywołanie publicznej krytyki dotyczącej argumentów podniesionych przez inne strony postępowania (ww. w pkt 49 wyrok Svenska Journalistförbundet/Rada, EU:T:1998:127, pkt 137). Przyczynia się to do zapewnienia w czasie całego postępowania sądowego, aby dyskusje między stronami, jak również narady danego sądu dotyczące toczącej się sprawy odbywały się w niczym niezakłócony sposób, i do uniknięcia wywierania, choćby było to tylko tak postrzegane przez społeczeństwo, zewnętrznych nacisków na działalność orzeczniczą i naruszenia niezakłóconego przebiegu dyskusji (zob. postanowienie z dnia 25 lutego 2015 r., BPC Lux 2 i in./Komisja, T-812/14 R, EU:T:2015:119, pkt 14 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 Z orzecznictwa wynika, że działanie sprzeczne z powyższym aspektem ogólnej zasady dobrego administrowania wymiarem sprawiedliwości stanowi nadużycie proceduralne, które może zostać uwzględnione przy podziale kosztów (zob. podobnie ww. w pkt 49 wyrok Svenska Journalistförbundet/Komisja, EU:T:1998:127, pkt 139, 140).
- 52 Należy ponadto wskazać, że ochrona przyznana stronom postępowania sądowego na mocy powyższego aspektu ogólnej zasady dobrego administrowania wymiarem sprawiedliwości powinna obejmować podmiot wnioskujący o dopuszczenie do sprawy przed Sądem w charakterze interwenienta. Ów podmiot wnioskujący o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta uczestniczy bowiem

w działalności orzeczniczej i z tego tytułu powinien korzystać z takiego samego poziomu ochrony jak strony postępowania, jeżeli chodzi o obronę jego interesów niezależnie od wszelkich wpływów zewnętrznych, w szczególności ze strony społeczeństwa.

- 53 W niniejszym przypadku bezsporne jest, że wnioski IPPF i MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostały opublikowane w postaci łącza elektronicznego do ich treści w artykułach udostępnionych w witrynie internetowej, której utworzenie stanowiło, zdaniem jej twórców i wydawców, „sposób promowania społeczeństwa opartego na spójnym zrozumieniu ludzkiej godności – godności przysługującej wszystkim istotom ludzkim od poczęcia do naturalnej śmierci”. Należy również wskazać, że artykuły te odnosiły się bezpośrednio do niniejszego postępowania przed Sądem i przedstawiały obie wnioskujące o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta w sposób niekorzystny, zmierzając do wytworzenia w społeczeństwie negatywnych uczuć w stosunku do nich.
- 54 W odpowiedzi na pytanie Sądu przedstawione w pkt 14 powyżej skarżący przyznali, że w sposób, który wydawał im się słuszny i właściwy udostępnili wszystkie informacje dotyczące skargi, w tym istotne dokumenty, wyłącznie osobom, które reprezentowali, to znaczy organizacjom należącym do europejskiej inicjatywy obywatelskiej „One of Us”. Zdaniem skarżących to udostępnienie mogło spowodować, pośrednio, opublikowanie pewnych dokumentów w sieci internetowej, pomimo że nie było to ich zamiarem. Skarżący wyjaśnili ponadto, że nie ponoszą odpowiedzialności redakcyjnej za zawartość przedmiotowej witryny internetowej i że wysłali wiadomość w formie elektronicznej do podmiotów za nią odpowiedzialnych, żądając usunięcia z witryny łączy do wniosków IPPF i MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 55 W tym względzie należy wskazać, że skarżący nie przedstawili danych pozwalających zidentyfikować „organizacje”, do których się odnoszą, i że taka informacja nie wynika z akt sprawy. Ponadto w każdym wypadku należy wskazać, że żadna z tych „organizacji” nie jest wskazana jako strona skarżąca w piśmie wszczynającym postępowanie. Pismo to jako stronę skarżącą wskazuje Europejską inicjatywę obywatelską „One of Us”, a także siedem osób fizycznych, które – jako organizatorzy w rozumieniu art. 2 rozporządzenia nr 211/2011 – są członkami komitetu obywatelskiego owej inicjatywy.
- 56 Skarżący przyznają zresztą, że pośrednią konsekwencją udostępnienia wspomnianym „organizacjom” wniosków IPPF i MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta mogło być opublikowanie tych dokumentów w sieci internetowej.
- 57 Należy ponadto wskazać, że jak wynika z witryny internetowej opisanej w pkt 53 powyżej, jej twórcy i wydawcy potwierdzają swoje poparcie, bez istnienia żadnego powiązania, dla pewnej liczby organizacji i podmiotów, wśród nich Europejskiej inicjatywy obywatelskiej „One of Us”, i zachęcają do przeglądania witryny internetowej wspomnianej inicjatywy obywatelskiej.
- 58 Twierdzenie skarżących, zgodnie z którym opublikowanie w wyżej wspomnianej witrynie internetowej wniosków IPPF i MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta nie było ich zamiarem, nie przekonuje Sądu. Artykuły, które pojawiły się w tej witrynie internetowej, zawierające łącza do owych wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta, odnoszą się w sposób wyraźny i obszerny do niniejszego postępowania sądowego, agresywnie argumentują na rzecz stanowiska skarżących przedstawionego przed Sądem i zawierają również łącza elektroniczne do pism skarżących, a nawet fragmenty tych pism. W każdym razie, nawet przy założeniu, że jest ono prawdziwe, to twierdzenie skarżących w niczym nie umniejsza, jak słusznie wskazała Komisja w swoich uwagach, o których jest mowa w pkt 17 powyżej, faktu, że poprzez udostępnienie wyżej wspomnianym „organizacjom” wniosków IPPF i MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta skarżący stworzyli spowodowali, obiektywnie, powstanie ryzyka, że nastąpi sporne opublikowanie w sieci internetowej.

- 59 Zważywszy na powyższe okoliczności, należy uznać skarżących za zamieszanych w spowodowanie opublikowania w witrynie internetowej opisanej w pkt 53 powyżej wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta i naruszenia w ten sposób prawa dwóch wnioskujących o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta do obrony ich interesów niezależnie od wszelkich wpływów zewnętrznych w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 50 powyżej. Wynika z tego również, że skarżący zrobili niewłaściwy użytek z akt postępowania w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 49 powyżej.
- 60 Należy ponadto odrzucić jako nieistotne twierdzenie skarżących zawarte w ich uwagach z dnia 17 listopada 2015 r. (zob. pkt 14 powyżej), zgodnie z którym wnioski IPPF i MSI o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta nie zawierały informacji poufnych. Zakaz wykorzystywania przez stronę jej prawa dostępu do akt postępowania innych stron do celów innych niż związane z obroną własnych interesów ma bowiem na celu zapewnienie przestrzegania ogólnej zasady dobrego administrowania wymiarem sprawiedliwości, nie zaś ochronę rzekomo poufnej treści wspomnianych aktów.
- 61 Należy zatem stwierdzić, że skarżący popełnili nadużycie proceduralne w rozumieniu orzecznictwa przedstawionego w pkt 51 powyżej, które może zostać uwzględnione przy podziale kosztów zgodnie z art. 135 § 2 regulaminu postępowania.
- 62 W świetle powyższych uwag właściwa ocena okoliczności niniejszej sprawy wymaga postanowienia, że skarżący, którzy nie przedstawili żądań dotyczących kosztów, pokryją własne koszty postępowania oraz, ze względu na popełnione nadużycie proceduralne, trzy czwarte kosztów postępowania poniesionych przez IPPF i MSI.
- 63 IPPF i MSI poniosą jedną czwartą swoich kosztów postępowania.
- 64 Komisja, która nie przedstawiła żądań dotyczących kosztów, pokryje własne koszty postępowania.

Z powyższych względów

PREZES PIERWSZEJ IZBY SĄDU

postanawia, co następuje: International Planned Parenthood Federation et Marie Stopes International

- 1) **Wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta złożone przez International Planned Parenthood Federation i Marie Stopes International zostają oddalone.**
- 2) **International Planned Parenthood Federation i Marie Stopes International ponoszą jedną czwartą swoich kosztów postępowania.**
- 3) **Europejska inicjatywa obywatelska „One of Us” i pozostali skarżący, których nazwiska znajdują się w załączniku, pokrywają własne koszty związane z wnioskami International Planned Parenthood Federation i Marie Stopes International o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez te dwa podmioty.**
- 4) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty związane z oddalonymi wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 16 marca 2016 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
H. Kanninen

Załącznik

Patrick Grégor Puppinck, zamieszkały w Strasburgu (Francja),

Filippo Vari, zamieszkały w Rzymie (Włochy),

Josephine Quintavalle, zamieszkała w Londynie (Zjednoczone Królestwo),

Edith Frivaldszky, zamieszkała w Tata (Węgry),

Jakub Bałtroszewicz, zamieszkały w Krakowie (Polska),

Alicia Latorre Canizares, zamieszkała w Cuenca (Hiszpania),

Manfred Liebner, zamieszkały w Zeitlofs (Niemcy).